

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **D. T.**, zastoupeného JUDr. Karlem Čermákem jr., Ph.D., advokátem se sídlem Národní 32, Praha, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 12. 2000, čj. O 146918-99,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „předseda“) ze dne 5. 12. 2000, čj. O 146918-99, byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „úřad“) ze dne 24. 5. 2000, č. 146918, o definitivním částečném odmítnutí právní ochrany mezinárodní kombinované ochranné známce ve znění „X.Y.“ a rozhodnutí bylo potvrzeno s tím, že seznam výrobků a služeb, pro které má být ochranná známka zapsána, se upravil takto: (9) *appareils et instruments optiques, de mesure, de signalisation ou d'enseignement compris dans cette classe, appareils pour l'enregistrement, la transmission, le traitement et la reproduction du son ou de images*. Předseda v odůvodnění uvedl, že napadená mezinárodní ochranná kombinovaná ochranná známka ve znění „X. Y.“ byla přihlášena v České republice dne 18. 9. 1998 mj. ve třídě x, ve třídě xx, ve třídě xx a ve třídě xx mezinárodního třídění výrobků a služeb. První namítaná mezinárodní kombinovaná ochranná známka s dřívějším právem přednosti ve znění „Y.“ byla zapsána v České republice mj. ve třídách x, xx a xx mezinárodního třídění výrobků a služeb dne 26. 9. 1997; jejím

majitelem je společnost E. H., C. Druhá namítaná slovní ochranná známka s dřívějším právem přednosti ve znění „V. E.“ byla přihlášena dne 4. 2. 1998 a zapsána ve třídě xx mezinárodního třídění výrobků a služeb; jejím majitelem je společnost V. E. G. L., V. B.

Předseda uvedl, že napadená ochranná známka se skládá z obrazového a slovního prvku, který je tvořen písmenem v r. b. a v odstupu od něj slovem „Y.“ v š. b. Obrazový prvek je tvořen – tzv. „digit“ v š. b., z nichž první je umístěn před písmenem „X“, poslední za slovem „Y.“ a zbývající tři mezi písmenem „X“ a slovem „Y.“. První namítaná ochranná známka sestává ze slovního prvku a obrazového prvku tvořeného bílým obdélníkem bleděmodře orámovaným s tmavomodrým vodorovným pruhem, přičemž v obdélníku je umístěn tmavomodrý kosočtverec s bleděmodrým stínováním, na němž je umístěn slovní prvek „Y.“ s b. písmeny. Druhá namítaná ochranná známka je tvořena pouze slovními prvky „V. E.“. Podle žalovaného může shoda slovního prvku namítané ochranné známky s druhým slovním prvkem napadené ochranné známky vést k její záměně jako celku s namítanou ochrannou známkou. Přidání obrazových prvků u namítané ochranné známky nepředstavuje z vizuálního hlediska prvky natolik distinktivní, aby byla záměna vyloučena. Právě naopak touto úpravou nelze zabránit dojmu, že napadená ochranná známka vytváří známkovou řadu, vycházející z namítané prioritně starší ochranné známky; spotřebitelská veřejnost pak bude mít dojem, že výrobky a služby pocházejí od majitele starší ochranné známky. Žalovaný shledal shodu i z fonetického hlediska a konstatoval, že napadená ochranná známka je zaměnitelná s první namítanou ochrannou známkou. Při srovnání prvků „X. Y.“ napadené ochranné známky a slovních prvků druhé namítané ochranné známky „V. E.“ z hlediska jejich psané a fonetické formy je podle žalovaného zřejmé, že nosným znakem je v obou případech slovní prvek „Y.“, jenž představuje označení mající způsobilost rozlišit výrobky označené napadenou ochrannou známkou od výrobků, pro které je zapsána namítaná ochranná známka. Proto shoda slovního prvku „Y.“ může i přes přidání dalších kratších slovních prvků „X“ a „V.“ vést k záměně namítané ochranné známky s napadenou ochrannou známkou, která sice navíc dále obsahuje m. č., avšak tyto rozdílnosti nejsou samy o sobě způsobilé rozlišit výrobky pocházející od různých výrobců. Rovněž z hlediska fonetického žalovaný konstatoval zaměnitelnost a proto uvedl, že napadenou ochrannou známkou jako celek je třeba považovat za zaměnitelnou s namítanou slovní ochrannou známkou.

Předseda dále zkoumal, zda byla napadená ochranná známka zapsána pro stejné výrobky nebo služby jako namítané ochranné známky a dospěl k závěru, že napadená ochranná známka je částečně zapsána pro stejné nebo podobné výrobky a služby jako namítané ochranné známky. K poukazu přihlašovatele na řadu jeho ochranných známek, pro něž jsou charakteristické grafické prvky, písmeno „X“ a použité barvy, předseda uvedl, že každá známka je posuzována samostatně tak, aby vyhovovala zákonným ustanovením; důvody zápisu jiných ochranných známek proto nejsou pro toto rozkladové řízení podstatné. Předseda uvedl, že napadené ochranné známce může být v souladu s § 3 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“; s účinností od 1. 4. 2004 zrušen zákonem č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu) přiznána ochrana na území České republiky jen ve shora uvedeném rozsahu seznamu výrobků a služeb (tj. pro třídu x mezinárodního třídění výrobků a služeb – pozn. soudu), neboť přiznáním ochrany v plném rozsahu by došlo k zásahu do zákonem chráněných starších práv třetích osob. V řízení o rozkladu nebyl předložen písemný souhlas majitelů namítaných ochranných známek s přiznáním právní ochrany napadené mezinárodní ochranné známce na území České republiky. Proto předseda zhodnotil odlišně otázku posouzení shodnosti, resp. podobnosti

výrobků a služeb s tím, že tato skutečnost nezpůsobuje změnu ve výroku napadeného rozhodnutí vydaného úřadem v prvním stupni řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu k Vrchnímu soudu v Praze, v níž namítl, že napadená ochranná známka požívá ochranu po celé Evropě a žalobce se pro ni domáhá ochrany i v České republice. Podle žalobce nebylo rozhodnutí vydáno na základě zákonem povolené volné úvahy; žalovaný v rozhodnutí na daný skutkový stav nesprávně aplikoval pojem „zaměnitelnost“ ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Tento pojem je v dané věci klíčový, pročež je nezbytný jeho jednotný výklad. Předseda i úřad však tento pojem aplikovali chybně a v rozporu s platnými procesními zásadami, a proto jsou napadená rozhodnutí z hlediska hmotného i procesního práva v rozporu se zákonem. Podle žalobce je zaměnitelná taková ochranná známka, jež se vnější úpravou podobá jiné ochranné známce, tj. známka, která nemůže být v podstatných znacích odlišena od jiné ochranné známky s dřívějším právem přednosti. Při zkoumání se pak přihlíží zejména k celkovému dojmu a nikoliv pouze k jednotlivým částem ochranné známky. V daném případě dostává napadená ochranná známka rozlišovací způsobilost právě z charakteristiky grafických prvků a písmene „X“. S ohledem na to je rozdělení celého označení nejen v rozporu s podstatnými principy posuzování ochranných známek, nýbrž i zcela libovolné. Žalobce zdůraznil, že odmítnutí ochrany podle § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách má dvě podmínky. Jednou podmínkou je existence shodného prvku a druhou podmínkou je možnost zaměnitelnosti. Podle žalobce však přes existenci prvku „Y.“ druhá podmínka splněna není. S ohledem na celkový dojem není podobnost ochranných známek natolik vysoká, že by se nemohly od sebe odlišovat.

Dalším rozdílem k napadené ochranné známce jsou podle žalobce tzv. „digit“y. Žalobce je majitelem celé řady mezinárodních ochranných známek obsahujících ve svém názvu tyto „digit“y; tyto prvky se pak staly naprosto charakteristickým pro žalobce a jeho výrobky, že průměrný spotřebitel bude označení, které obsahuje takové „digit“y, snadno asociovat s výrobky žalobce; s ohledem na grafickou úpravu, tvar, velikost atd. jsou tyto prvky vždy zcela identické. Žalobce dále uvedl, že z fonetického hlediska se obě známky liší pouze písmenem „X“, čímž mají obě označení rozdílnou délku, počet slabik a výslovnost. Žalobce uznal, že samo písmeno „X“ nemá rozlišovací způsobilost; ochrannou známku je však vždy třeba posuzovat jako celek. Písmeno „X“ je pak charakteristickým prvkem rozsáhlé řady ochranných známek žalobce, přičemž jde o prvek natolik markantní, že se podle něj průměrný spotřebitel může orientovat.

Skutečnost, že předseda ani úřad nezohlednili existenci prvků charakteristických pro řadu ochranných známek žalobce, je podle žalobce nepochopitelná a v rozporu se zákonem. Z ustanovení § 2 odst. 2 zákona o ochranných známkách vyplývá, že by takové označení mohlo získat rozlišovací způsobilost užíváním v obchodním styku a učinit označení všeobecně známým. Pokud ochranná známka obsahuje prvky, které se staly charakteristickými pro jejího majitele, je její rozlišovací způsobilost vyšší než u známky neobsahující žádný takový prvek. Žalobce se dále domnívá, že dominantním prvkem napadeného označení není prvek „Y.“, nýbrž ochranná známka jako celek. Ochranná známka složená z prvků, které samy o sobě postrádají rozlišovací způsobilost, může mít totiž jako celek dostatečnou rozlišovací způsobilost. Podle žalobce je třeba vždy vycházet z hlediska průměrného spotřebitele, který v první řadě vnímá ochrannou známku vizuálně; právě po stránce vizuální je pak odlišnost obou označení více než dostačující. Určující pro posuzování zaměnitelnosti obou známek jsou pak charakteristické prvky „X“ a „digit“y. Jediný identický prvek – „Y.“ – má pro napadenou ochrannou známku spíše doplňující charakter. Předseda ani

úřad se podle žalobce s jeho argumentací dostatečně nevypořádali, zejména pokud jde o argumentaci týkající se barevného uspořádání napadené ochranné známky i o tvrzení, že spotřebitel obvykle klade důraz na počátek slova nebo označení, tedy na charakteristické písmeno „X“. Rozhodnutí tedy podle žalobce trpí procesní vadou spočívající v nedostatečném odůvodnění. Žalobce uzavřel, že ve skutečnosti neexistuje nebezpečí záměny mezi napadenou ochrannou známkou a označením „Y.“; navzdory existenci shodného slovního prvku spotřebitelé nemohou předpokládat, že výrobky pocházejí od téhož výrobce, neboť celkový dojem ochranných známek je zcela odlišný; právě s ohledem na grafické a barevné uspořádání napadené ochranné známky je záměna těchto známek zcela vyloučena a není dána zaměnitelnost podle § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 12. 2000, čj. O 146918-99, i rozhodnutí mu předcházející zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž by byl žalovaný zavázán právním názorem soudu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při věcném průzkumu v zápisném řízení shledal, že mezinárodní ochranná známka ve znění „X. Y.“ obsahuje shodný prvek s ochrannými známkami ve znění „Y.“ a ve znění „V. E.“, zapsanými v rejstříku ochranných známek v České republice s dřívějším právem přednosti. Shodný prvek „Y.“ byl podle žalovaného natolik dominantní, že může vést k záměně s uvedenými namítanými ochrannými známkami a proto žalovaný odmítl zapsat mezinárodní ochrannou známku do rejstříku ochranných známek; k odmítnutí zápisu přitom podle žalovaného postačuje zaměnitelnost být jen z jediného hlediska. Žalovaný uvedl, že odůvodnění jeho rozhodnutí obsahuje důvody odmítnutí zápisu ochranné známky i úvahy, které vedly předsedu v rozhodnutí o rozkladu k úpravě seznamu výrobků a služeb, pro které má být ochranná známka zapsána. Žalovaný je přesvědčen, že nevybočil z mezí stanovených zákonem; žalobce si podle něj v žalobě protirečí, když např. tvrdí, že známky nejsou foneticky zaměnitelné, že slovní prvek „Y.“ není dominantní nebo že v žádném případě nemohou ochranné známky vést u spotřebitele k záměně. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce se v replice neztotožnil se závěry žalovaného a setrval na svých žalobních tvrzeních, tedy že napadená ochranná známka nebyla zaměnitelná s namítanými ochrannými známkami. Žalobce trvá na tom, že na ochranné známky je třeba zásadně pohlížet očima průměrného českého spotřebitele a jako na celek. Žalovaný konstatoval, že porovnávané ochranné známky obsahují shodný prvek „Y.“, pročez je dána jejich zaměnitelnost. Žalobce označil tento výklad za nesprávný, neboť podle něj nelze vytrhávat jednotlivé složky ochranných známek, ale je nutné dílčí prvky posuzovat v jejich vzájemné souvislosti jako celek. Skutečnost, že napadená ochranná známka obsahuje další písmeno „X“, které je provedeno ve f. b., a dále výrazné grafické prvky, tzv. „digity“, je pro průměrného spotřebitele stěžejní. Všeobecně známou skutečností je, že při identifikaci ochranné známky hrají stěžejní roli její počáteční písmena. Písmeno „X“ je navíc charakteristickým prvkem celé řady ochranných známek přihlašovatele; průměrný spotřebitel bude tedy asociovat označení s jeho výrobky a službami. Rovněž tzv. „digity“ jsou součástí mnoha ochranných známek žalobce a v důsledku jejich dlouhodobého užívání se staly pro žalobce charakteristickými. Žalobce se domnívá, že prvek „Y.“ nemá rozhodující podíl na celém označení, v očích průměrného spotřebitele tedy nemůže vést k záměně porovnávaných ochranných známek. Žalobce setrval na svém žalobním petitu.

Ze správního spisu, které soudu předložil žalovaný, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 24. 5. 2000 vydal úřad rozhodnutí č. 146918, jímž definitivně částečně odmítl právní ochranu mezinárodní ochranné známce žalobce, s tím, že přihlášené označení nelze zapsat do rejstříku s ohledem na § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Úřad odmítl ochranu pro výrobky a služby ve třídách xx, xx, xx a xx mezinárodního třídění výrobků a služeb. V odůvodnění úřad uvedl, že ochranná známka obsahující slovní prvek „Y.“ vedoucí k záměně s ochrannou známkou s dřívějším právem přednosti od 26. 9. 1997 zapsanou pro jiného majitele pro shodné výrobky ve třídě x a služby ve třídách xx a xx mezinárodního třídění výrobků a služeb a s ochrannou známkou s dřívějším právem přednosti od 4. 2. 1998 zapsanou pro jiného majitele pro shodné služby ve třídě xx mezinárodního třídění výrobků a služeb. Podle úřadu žalobce k namítaným ochranným známkám uvedl, že přihlašovaná ochranná známka je od obou namítaných ochranných známek odlišná natolik, že by je průměrný spotřebitel neměl vzájemně zaměnit. Slovo „Y.“ je jiným shodným prvkem obou známek namítaných a ochranné známky přihlašované, pro dané výrobky a služby omezenou rozlišovací způsobilost a pro posuzování vzájemné záměny těchto ochranných známek jsou tedy relevantní další jejich prvky včetně grafického uspořádání. Proto žalobce požádal o přiznání právní ochrany známce v plném rozsahu. Dne 17. 3. 2000 úřad žalobci sdělil, že se s jeho názorem neztotožňuje, neboť rozhodující je posouzení dominantních prvků, což je u uvedených známek nepochybně slovo „Y.“; proto setrval na svém stanovisku. Dne 15. 5. 2000 žalobce úřadu sdělil, že nadále trvá na tom, že přihlašovaná mezinárodní ochranná známka není zaměnitelná ani s jednou ze známek namítaných, neboť ani jedna z těchto ochranných známek neobsahuje pouze slovo „Y.“. Vzhledem k tomu, že se úřad s tímto názorem neztotožnil, rozhodl o odmítnutí právní ochrany uvedené mezinárodní ochranné známce.

Dne 30. 6. 2006 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí rozklad, v němž odkázal na obsah předchozích podání a v doplnění ze dne 7. 11. 2000 uvedl, že ve všech předchozích vyjádřeních polemizoval s názorem úřadu s tím, že mezinárodní ochranná známka je známkou kombinovanou, slovní prvek „Y.“ je jedním ze tří prvků kombinované ochranné známky a nelze o něm tvrdit, že je prvkem dominantním. Navíc i u namítaných ochranných známek je tento prvek doplněn prvky dalšími, i z hlediska vizuálního zejména s jeho grafickým či dalším provedením. Při posuzování ochranných známek jako celku se nelze ztotožnit s názorem úřadu a tom, že dominantním prvkem je slovo „Y.“. U napadené ochranné známky nepochybně hrají větší roli grafické prvky, zejména jejich barevné provedení a přítomnost písmeně „X“, které spotřebitelé již řadu let spojují se žalobcem. Úřad tyto argumenty posoudil nedostatečně a bezdůvodně zveličuje postavení kolidujícího slovního prvku. Podle žalobce však právě ostatní prvky upoutávají spotřebitelovu pozornost a odlišují napadenou ochrannou známku od ochranných známek namítaných. Úřad nedostatečně zhodnotil zaměnitelnost rovněž po stránce fonetické. Ze všech těchto důvodů žalobce navrhl, aby rozkladem napadené rozhodnutí úřadu bylo zrušeno a mezinárodní kombinované ochranné známce „X. Y.“ byla udělena právní ochrana v celém rozsahu.

Dne 5. 12. 2000 rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví o rozkladu žalobou napadeným rozhodnutím č. O-146918-99.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle § 132 s. ř. s. postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. 6. 2003, č. j. 5 A 9/2001 - 24, žalobu proti uvedenému rozhodnutí odmítl s tím, že jde o věc vyplývající z občanskoprávních vztahů,

o níž má rozhodnout podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 soud v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř. Nejvyšší správní soud poučil žalobce o tom, že může do jednoho měsíce od právní moci usnesení podat žalobu k soudu příslušnému podle § 249 a § 250 o. s. ř., přičemž účinky procesních úkonů učiněných v tomto řízení zůstávají zachovány.

Usnesením zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů zřízeného zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 24. 11. 2004, č. j. Konf 87/2004 - 7, bylo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2003, č. j. 5 A 9/2001 - 24, zrušeno a rozhodnuto, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 12. 2000, čj. O 146918-99, je soud ve správním soudnictví, v daném případě tedy s ohledem na § 132 s. ř. s. Nejvyšší správní soud.

V doplnění žaloby ze dne 10. 2. 2005 žalobce upozornil na to, že v obdobném případě slovní ochranné známky „X. Y.“ žalovaný přiznal ochranu pro celý seznam zapsaných výroků na území České republiky; žalovaný v tomto případě uznal argumentaci žalobce, že ochranné známky je třeba posuzovat jako celek tak, jak je vnímá průměrný spotřebitel. Žalobce je přesvědčen, že o stejný případ jde i u kombinované ochranné známky „X. Y.“, neboť kromě slovního označení obsahuje i dostatečný počet „digitů“, jež celkově působí natolik výrazně, že průměrný spotřebitel nebude pochybovat, kdo je vlastníkem ochranné známky a spojí ji se žalobcem; možnost záměny s namítanými ochrannými známkami je pak zcela vyloučená. Podle žalobce by měla být v analogických případech praxe žalovaného jednotná, tak se však v daném případě nestalo, což odporuje požadavku právní jistoty účastníků řízení. Nelze nalézt opodstatnění pro udělení ochrany slovní ochranné známce, nikoliv pak již kombinované ochranné známce, obsahující ještě větší množství odlišných a výrazných znaků. V mezidobí byla navíc namítaná mezinárodní ochranná známka „Y.“ v České republice zrušena pro neužívání. Žalobce dále jednal s vlastníkem namítané ochranné známky „V. E.“, výsledkem čehož byla dohoda o koexistenci namítané ochranné známky s ochrannými známkami žalobce. Ze všech těchto důvodů se žalobce nadále domáhal zrušení žalobou napadených rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

K námitce žalobce, týkající se posouzení zaměnitelnosti jím přihlášeného označení s namítanou dříve zapsanou ochrannou známkou, je zapotřebí uvést následující: Běžnými hledisky, která se vytvořila praxí a jsou standardně používána při hodnocení zaměnitelnosti označení (ochranných známek), jsou zejména hledisko vizuální (shody či podobnosti), hledisko fonetické (shody či podobnosti), hledisko významové, seznam zboží a služeb a celkový dojem známky. Při posuzování zaměnitelnosti z těchto hledisek (event. i jiných, v tom kterém případě dalších rozhodných hledisek) úřad musí vždy označení (známku) posuzovat ve vztahu k okruhu subjektů, u nichž ochranné známky dojem záměny mohou vyvolat, přičemž rozhodující je hledisko „běžného spotřebitele“, tj. toho, komu je ten který výrobek určen.

Zjištění zaměnitelnosti přihlášeného označení s již zapsanou ochrannou známkou nebo s přihlášeným označením s dřívějším právem přednosti, a z toho vyplývající zásah do starších práv majitele známky nebo do práv přihlašovatele dříve přihlášeného označení, je otázkou

skutkovou. Vlastní posouzení zaměnitelnosti je však věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem. Namítá-li proto žalobce nesprávnost hodnocení zaměnitelnosti známky správním orgánem, může soud rozhodnutí úřadu zkoumat, a to pouze v mezích žaloby, jen z hlediska § 34 odst. 5 spr. ř. [v celém textu rozhodnutí míněn zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád); s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu], tj. potud, zda rozhodnutí obsahuje úvahu, na základě níž správní orgán dospěl k závěru o zaměnitelnosti či naopak o nezaměnitelnosti známek, zda úvaha neodporuje spisu a skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není-li jinak vadná.

V projednávané věci úřad i předseda posuzovali správně podle výše uvedených hledisek zaměnitelnost přihlašované kombinované ochranné známky „X. Y.“ s namítanými slovními ochrannými známkami. Přitom dospěli k závěru, že označení, která mají chránit služby shodné a podobné jsou z hlediska jejich vnímání průměrným spotřebitelem zaměnitelně podobná jak z vizuálního, tak i z fonetického hlediska. K tomuto závěru dospěli na základě zjištění a úvahy, že uvedená označení obsahují shodné slovní prvky a přidání nevýrazného obrazového prvku prvního písmene „X“ a tzv. „digitů“ u napadeného kombinovaného označení nejsou prvky natolik výrazné, aby vyloučily možnost záměny napadeného označení s namítanými známkami, takže napadené označení může u průměrného spotřebitele vyvolat dojem, že výrobky jím označené pocházejí od namítatelů. Námitky žaloby tuto úvahu nevyvrací, žalobce pouze popisuje odlišnosti obou označení s tím, že kombinované označení, tj. spojení slovních a grafických prvků, dává přihlašovanému označení jako celku osobitý a pro žalobce typický ráz. Jak již z výše uvedeného vyplývá, i po posouzení celkového vjemu obou označení dospěli úřad i předseda k závěru o zaměnitelné podobnosti obou označení z hlediska fonetického a vizuálního; tento závěr vychází ze skutkových zjištění a je výsledkem logické úvahy správních orgánů (proti této úvaze žalobní námitky nesměřují). Závěr o shodnosti a podobnosti služeb vyjádřený v odůvodnění rozhodnutí, k němuž úřad dospěl po porovnání přihlašovaných služeb se službami již chráněnými dříve zapsanou ochrannou známkou a po jejich posouzení i z hlediska tvrzení žalobce, nebyl žalobcem zpochybněn.

K zaměnitelnosti dvou označení může dojít, je-li zaměnitelná podobnost dvou označení, chránících shodné nebo podobné služby, zjištěna byť pouze z hlediska fonetického či vizuálního. Za této situace žalobcem uváděná skutečnost, která je podle jeho názoru rozhodná pro posouzení zaměnitelnosti přihlášeného označení s dříve zapsanou ochrannou známkou, a sice, že přihlašovaná kombinovaná ochranná známka je součástí známkové řady přihlašovatele (v použití např. velkého písmene X a grafických prvků – „digitů“), sama o sobě nevylučuje její zaměnitelnou podobnost s jinou, dříve zapsanou slovní ochrannou známkou, chránící shodné nebo podobné služby jako přihlašované označení. Ostatně, jak již výše uvedeno, úřad při hodnocení této skutečnosti, na niž žalobce poukázal v průběhu řízení, dospěl k závěru, že naopak dříve zapsaná ochranná známky „Y.“ a „V. E.“ působící již delší dobu na trhu, může spotřebitele vést k závěru, že si majitel jedné z těchto ochranných známek pouze známku obměnil a vytvořil si tak známkovou řadu. Vycházel přitom z logické úvahy, že žalobcovu přihlašovanou známku spotřebitel teprve začal na trhu vnímat, naproti tomu dříve zapsaná ochranná známka, působící na trhu po delší dobu, mu již do povědomí vešla. Výše uvedený právní názor vyplývá z konstantní judikatury správních soudů a byl vysloven např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 72/99 - 43, publikovaném jako SJS č. 953/2002.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že napadená ochranná známka požívá ochrany po celé Evropě, pak tato skutečnost nemůže být sama o sobě právně relevantním důvodem pro přiznání ochrany v České republice. Nelze se ztotožnit s tvrzením žalobce, že žalovaný nezohlednil prvky kombinované ochranné známky, jež byly charakteristické pro žalobce; předseda i úřad tyto prvky ve svém rozhodnutí zohlednili a zhodnotili v souladu s § 34 odst. 5 spr. ř., dospěli však k závěru, že přihlašovaná ochranná známka ve znění „X. Y.“ neměla za současné existence namítaných ochranných známek „Y.“ a „V. E.“ rozlišovací způsobilost a že tedy byla dána překážka zápisné způsobilosti podle § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Obě namítané ochranné známky „Y.“ a „V. E.“ se přitom navzájem nepřekrývaly, neboť byly zapsány pro jiné druhy výrobků a služeb, zatímco zápis ochranné známky „X. Y.“ byl požadován pro skupiny výrobků a služeb s dřívějším právem přednosti.

Pokud jde o tvrzení žalobce uvedená v doplnění žaloby ze dne 10. 2. 2005, pak je zapotřebí zopakovat, že Nejvyšší správní soud vycházel při rozhodování ze skutkového stavu k době vydání rozhodnutí správního orgánu, jak mu ukládá § 75 odst. 1 s. ř. s. Proto soud nemohl ve svém rozhodnutí zohlednit skutečnost, že jedna z namítaných ochranných známek – „Y.“ – byla zbavena právní ochrany pro neužívání a majitel druhé namítané ochranné známky – „V. E.“ – vyslovil s jejím užíváním souhlas. Nad rámec rozhodnutí lze uvést, že podle sdělení žalobce již nejsou dány tyto překážky zápisné způsobilosti; jelikož však jde o novou skutečnost, jež nastala po vydání žalobou napadených rozhodnutí, nemohl k ní Nejvyšší správní soud v rámci tohoto soudního přezkumu přihlédnout.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jejich náhradu nepožadoval, ani mu náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 a 7 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu